

gennem ogsaa for Hæren. Der er neppe nogen Tvivl om, at hvis man skal beholde den Hær, man har nu, i Fremtiden, saa er dette Forslag forsaavidt vel motiveret, idet der jo efterhaanden er blevet et ikke saa ringe Arbejde for Hærens Læger. Det er en Selvfølge, at der til de militære Læger lige saa vel som til de civile Læger efterhaanden stilles større og større Krav. Lægekunsten gaar jo stadig fremad. Hvorvidt det da er vel motiveret lige i Øjeblikket at komme med dette Forslag, skal jeg ikke udtale mig om, men da det nu er fremsat, vil jeg omtale det med nogle Ord.

Naar man vil skride til en Ordning som denne, der antagelig vil vare en længere Aarrække, synes jeg egentlig ikke, at den foreslaaede Ordning er saa overordentlig hensigtsmæssig. Der er forskellige Ting, jeg kunde gøre Indvendinger imod. Jeg finder det meget rigtigt, at man her er skredet til at sætte en Aldersgrænse for Læger, medens man tidligere kun har haft en Aldersgrænse for Officerer. Men naar man vil have en Aldersgrænse for Læger, synes jeg, at den her foreslaaede Aldersgrænse er temmelig høj. Det kan være rigtigt, at der for de højtstaaende Læger er sat en Aldersgrænse af 65 Aar, men for de Læger, der ikke avancerer, vil man finde, at 65 Aar er en temmelig høj Aldersgrænse; der burde man nøjes med en Aldersgrænse af 60 Aar. Det vil f. Eks. være ganske urimeligt, hvis man vil lade en Korpslæge, der ikke avancerer, blive staaende saa længe. Der burde man sikkert sætte Aldersgrænsen betydeligt ned.

Der er foreslaaet en anden Forandring i Forslaget. Tidligere har det været saaledes, at Lægerne kunde avancere fra de lavere Grader til de højeste Poster. En Korpslæge kunde f. Eks. avancere til Stabslæge. Nu skal det derimod være saaledes, at en Korpslæge skal avancere til Overlæge, Overlæger til Stabslæger, Stabslæger til Generallæger. Det er altsaa Anciennetetsprincippet, der gør sig gældende her. Jeg ved ikke, om dette egentlig er saa heldigt. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at der indenfor de lavere Klasser var saa dygtige Folk, at man syntes, det var rimeligt, at de sprang en Grad eller to over. Det vil der ikke blive nogen Mulighed for fremtidig.

Naar man nu ser hen til de Lønninger, der her bydes, saa vil jeg rigtignok ogsaa sige, at jeg tror, det vil være noget vanskeligt for Ministeren at faa disse Embeder besatte. Jeg har allerede læst i

et Ministeren nærstaaende Blad, „Dannebrog“ for i Gaar, at de „Unge Læger“, en meget energisk Forening, der findes i København, af Landets yngre Læger, har erklæret, at de ville gøre Blokade overfor Ministeren, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages. Det have de jo gjort eller agte at gøre overfor Kommunehospitalets Lægeembeder. Jeg vilde finde, at det vilde være højst uheldigt, hvis noget saadant skulde ske i Militæretaten — saa meget militær er jeg dog. Jeg tror derfor, den ærede Minister skulde tage dette under Overvejelse. Ministeren har jo bevaret status quo med Hensyn til disse Forslag, og der vil sikkert ogsaa findes en eller anden Maade at bevare status quo paa og dog faa noget bedre Lønninger. Jeg tror nemlig, at enhver vil indrømme, at naar man sætter en Lønning af 1,600 Kr. for en Overlæge, saa er det af den Slags Ting — ja, jeg vil ikke bruge stærke Ord, men vil kun sige, at det er noget, der er ganske urimeligt, naar man ser hen til, hvad der kræves af vedkommende for at kunne blive Overlæge. Overlægerne ere nemlig nu nogle af vore allerdygtigste Læger. Hvis Ministeren vil gaa de Lægers Kvalifikationer igennem, som han har, saa vil han se, at de militære Læger ere i allerhøjeste Grad fremragende Læger. Det er Folk, som have en meget lang videnskabelig Uddannelse, som ere doctores medicinæ, og som have gjort Tjeneste som Reservelæger og Reservekirurger paa Landets fineste Hospitaler. Og naar det er saaledes, synes jeg nok, at man tør sige, at 1,600 Kr. er en meget lille Løn at byde en saadan Mand. Det er jo Folk, der ere Servicechefer inde paa Garnisonssygehus, hvor de have Afdelinger paa indtil 100 Senge eller have meget store Klinikker at besørge. Det tager dem i hvert Fald meget lang Tid. Vedtagelsen af et Forslag som dette vil føre til, at Kvaliteten af Hærens Lægekorps i meget høj Grad vil forringes. Den ærede Minister vil ikke fremtidig faa første Klasses Læger til at søge disse Poster, og det betragter jeg som uheldigt. Det vil i øvrigt ganske sikkert være den ærede Minister meget let at bevare status quo og dog komme til en saadan Forandring af disse Lønninger, at de ville blive nogenlunde i Overensstemmelse med de Lønninger, de faa andre Steder. Man maa nemlig huske paa, at der ikke er de samme Avancementsforhold for Læger, som der er for Officerer. Den ærede Minister maa jo vide, at en Læge i Militæretaten bør have nogenlunde samme